

INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2016-2017

Seminari Diocesà, 13-10-2016

Dijous XXVIII- II – Ef 1,1-10 // Lc 11,47-54

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sr. Director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.

Iniciem el curs acadèmic del nostre Institut Superior de Ciències religioses amb la celebració de l'Eucaristia. I en aquesta celebració som servits pel mateix Senyor en la taula de la seva Paraula i en la taula del seu Cos i la seva Sang. I en la taula de la Paraula que ens ha estat proclamada i que hem escoltat, tot sabent que és Déu mateix qui ens parla, hem escoltat l'inici de la carta de sant Pau als Efesis i un fragment de l'evangeli segons sant Lluc.

Pau inicia la seva carta als Efesis amb la consciència clara que ell té de ser apòstol de Crist, i, al mateix temps, la consciència que la comunitat a la qual dirigeix la seva carta és l'Església de Déu que peregrina en una terra concreta. Això també ens va bé a tots nosaltres en l'inici de curs d'una institució acadèmica de l'Església de Vic que té per finalitat la formació en els coneixements religiosos, des de la fe cristiana en la comunió de l'Església. La funció pròpia del bisbe, com a moderador, en unió amb el gran canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, és la de vetllar que aquesta finalitat es compleixi el millor possible, posant tots els mitjans perquè això sigui realitat. La funció pròpia del bisbe en una diòcesi és el seu treball perquè l'Evangelí arribi, a tots els qui viuen en aquesta terra pròpia de la diòcesi de Vic, amb la fidelitat de la veritat cristiana, és a dir, en la Tradició apostòlica, de la qual el bisbe diocesà, amb el col·legi de bisbes d'arreu del món, presidit pel bisbe de Roma, en té el dret i el deure de servir.

Tant el fragment de la carta als efesis com l'evangeli mostren la centralitat de Crist. Ara com sempre, l'Església i, amb ella, totes les seves institucions, té el deure de proclamar i viure aquesta centralitat de Crist per a la vida de cada persona i del món sencer. És el que sant Pau ens convida a fer en la lectura que hem escoltat. Hem d'aixecar la mirada a Déu, Pare nostre Senyor Jesucrist, font de tota benedicció, de tot bé. Hem de proclamar i viure que Crist és el centre de tot, tant per a nosaltres com per a tota la creació. En ell hem estat elegits, abans de la creació del món; elegits no per viure solament, sinó per viure amb vista a la santedat. Per ell, per pur amor misericordiós, sense cap mèrit previ nostre, amb un amor que ens precedeix, hem estat destinats a ser fills de Déu. En ell, també, hem estat rescatats amb el preu de la seva sang i, amb aquest rescat, hem estat perdonats. En Crist hem estat omplerts de tota mena de dons, el do de la saviesa i de la penetració en els misteris amagats des de la creació del

món i que ara se'ns han revelat en Jesucrist; el secret que, en paraules de Pau, és unir en Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra. En poques paraules, en Crist tenim l'origen del que som, en ell tenim el fonament de la nostra vida, en ell trobem la plenitud de la nostra existència. Sense ell no hi ha res, ni passat ni present ni futur. Pau i l'Església ens porten a la veritat de Crist, lluny de tot relativisme o irenisme

En l'evangeli que avui ens ha estat proclamat apareix també aquesta centralitat de Crist per a la comprensió de Déu i de la seva voluntat. Aquesta centralitat de Crist hi apareix en el context d'un dels retrets ben clars que Jesús fa als mestres de la Llei i als fariseus. Aquests exercien un poderosíssim influx sobre el poble; es creien ser els autèntics successors dels profetes i dels mestres de saviesa d'Israel. Però, de fet, no ho eren. Jesús sí que és el profeta definitiu, ell és el veritable Mestre de la Llei, en ell la Llei arriba a la seva plenitud; ja que Jesús és la Paraula eterna del Pare, el rostre visible del Pare invisible, el rostre de la Misericòrdia del Pare. Amb les qüestions que els mestres de la Llei i els fariseus plantejaven a Jesús, com ara respecte a la puresa, es veu ben clar que no ho eren, ja que plantejaven un mer ritualisme extern, oblidant la llei fonamental de l'amor a Déu i del drets dels homes. El seu cor era lluny de la veritable adoració de Déu, ja que en la seva actuació cercaven el ser ben vistos, els movia la vanaglòria i no pas la voluntat de Déu.

Jesús en el retret que els fa, ofereix una breu història de la sort dels qui anunciaren la paraula de Déu; els profetes l'anunciaren i, per això, foren assassinats. Però Jesús és més que profeta. Ell és la salvació de Déu per a tot Israel, també per als mateixos mestres de la Llei i els profetes que el rebutgen i volen la seva mort. Qui no reconeix Jesús com el Messies d'Israel no pot comprendre la revelació de Déu i la història de la salvació. Jesús és rebutjat per aquells que pensen conèixer millor que ningú l'Escriptura, com també foren rebutjats els profetes com Zacaries, la sang del qual, com la del just Abel, va ser vessada; la d'aquest al camp i la de Zacaries a la vora de l'altar. Aquells mestres de la Llei i els fariseus que rebutjaven Jesús tenien l'arrel del seu pecat en el fet que no van posar com a centre de tot la paraula de Déu sinó la pròpia saviesa.

A l'inici de curs del nostre institut acollim aquesta paraula amb el desig, tant professors com alumnes, de posar-nos més i més en el nucli, sense el qual no hi ha veritat i amor plens, ja que en Jesús hi ha la plenitud de la veritat i de l'amor. No cerquem la nostra pròpia saviesa, sinó aquella que ve de dalt. Hem de cercar més i més Crist. Que ell sigui l'autèntic centre del nostre cor i de la nostra vida. El beat Ramon Llull, en el setè centenari de la seva mort, ens és de manera especial testimoni d'aquesta recerca de Crist, o encara més, de deixar-se trobar per Crist. Com sabem, ell una nit va tenir una forta trobada amb Crist crucificat. Des d'aquell trobament tot va canviar, en la seva vida es va fer la llum. Per això escriu en el *Llibre d'Amic i Amat*: «Digué l'amic a l'Amat: "Jo no he deixat d'amar-vos des del dia que vos vaig conèixer. Car en Vós i per Vós i amb Vós he estat, onsevulla que fos." Respongué l'Amat: "Ni jo, després que tu m'haguessis conegut i amat, mai t'he oblidat ni mai t'he enganat ni t'he fallat."» Deixar-se trobar per Crist i que ell sigui el centre de la nostra vida ens demana la humilitat d'acceptar que ell és l'únic i veritable Mestre, al qual tota persona ha d'anar

per trobar l'aigua de la vida, aquella que es dóna de franc, l'única que sadolla el cor de l'home i omple de llum la seva vida. Aquesta aigua de la vida té la seva font en el cor obert de Jesús, traspassat per la llança del soldat i eixint d'ell, a l'instant, sang i aigua. Aquesta és la font de la Misericòrdia divina, que ningú mai no podrà exhaurir, perquè és el cor del Fill de Déu, mort i ressuscitat, vivent en la seva Església i assegut a la dreta del Pare. A ell, en el seu Fill i per l'Esperit Sant, li sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.